

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 12527

гр. София, 22.07.2024 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 74 състав,
в закрито заседание на 22.07.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Младен Семов

като разгледа дело номер **2615** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.248 от Гражданския процесуален кодекс.

Образувано е по молба на Изпълнителна агенция за насърчаване на малките и средни предприятия,БУЛСТАТ131304835,адрес:гр.С., [улица] чрез адв.Г. за изменение на решение № 8081 от 10.06.2024г. по адм.д. № 2615 по описа на АССГ за 2024г.,в частта за разноските.

Иска се присъждане на адвокатско възнаграждение в пълния, претендиран размер от 11 667,44лв.Твърди се,че не е налице основание за прилагане по аналогия на Наредбата за правната помощ-чрез позоваване практика на ВКС,като успоредно с това твърди,че жалбоподателят не е дал повод за завеждане делото и е положил сериозна процесуална и извънпроцесуална активност за благоприятното му решаване
Ответната страна изразява становище за неоснователност на искането.По същество на искането, съдът съобрази:

С посоченото Решение № 8081 от 10.06.2024г. по адм.д. № 2615 по описа на АССГ за 2024г съдът е посочил изрично,че:

„При всички положения обаче, настоящият състав счита, че факта, че е издаден АУПДВ без да е налице влезнал в сила акт, установяващ недължимостта на сумата по смисъла на чл. 162, ал. 2, т. 8 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс представлява нарушение на чл. 35 ал.2 вр. ал.1 т.1 от Наредбата, поради което същият следва да бъде отменен.

При този изход от спора и съобразно чл. 143 ал.1 АПК, основателна се явява претенцията на жалбоподателя за разноски. Същата обаче е необоснована като размер, в която връзка съдът счита за необходимо да отбележи:

С решение от 25 януари,2024г. по дело С - 438/22, „Ем акаунт БГ“ ЕООД, ЕСЛІ:EU:C:2024:71, Съдът на ЕС постанови, че член 101, параграф 1ДФЕС във връзка с член 4, параграф 3 ДЕС трябва да се тълкува в смисъл, че ако установи, че наредба, която определя минималните размери на адвокатските възнаграждения и

на която е придаден задължителен характер с национална правна уредба, противоречи на посочения член 101, параграф 1, националният съд е длъжен да откаже да приложи тази национална правна уредба по отношение на страната, осъдена да заплати съдебните разноски за адвокатско възнаграждение, включително когато тази страна не е подписала никакъв договор за адвокатски услуги и адвокатско възнаграждение.

На тази база съдът следва да прецени дали са данни относно начина на определяне себестойността на претендираните разноски за оказаната услуга. В унисон с това и отчитайки свободата на договаряне, съдът, в рамките на проведеното на 03.06.2024г. открито съдебно заседание изрично е оправил въпрос към жалбоподателя как е определен размера на претенцията. В отговор е заявено, че възнаграждението е съобразено с Наредба № 1/2004.

Националният съд не следва да се счита обвързан от минимални размер на разноските, изчислени съобразно минимума по Наредба № 1/2004г,предвид антиконкурентна същност на подзаконовия акт. На база на изрично постановеното от СЕС, подобен автоматизъм изключващ свободата на договаряне не обосновава сам по себе си законосъобразност и основателност на една претенция за разноски. В този смисъл съдът следва да откаже да приложи съответните норми на Наредба № 1/2004г. Следвайки установените критерии за справедливост на възнаграждението, през призмата на неговата фактическа и правна сложност, както и наличието на ясна съдебна практика диференцираща начините за установяване на публични вземания в хипотеза като процесната, както и наличието на съдебна практика на ВАС/посочените определения/ даващи ясна правна квалификация на посоченото писмо изх. № 26-Б-563 от 27.04.2023 г. на Р., съдът счита, че процесният спор се свежда до въпросът - следва ли да бъде отменен акт в хипотеза като настоящата, чиито отговор не предполага висока фактическа или правна сложност, поради което и приема, че делото не представлява предизвикателство обосноваващо подобен размер на възнаграждението. Като контратеза, Наредбата за заплащане на правната помощ представлява акт,скрепен с държавна санкция и внасящ стабилитет в отношенията, каквито бележи Наредба № 1/2004 не притежава, поради което и същата може да бъде ориентирир относно стойността на определяне на адвокатското възнаграждение в хипотеза в която страната не е извела и посочила друг критерий за стойността на адвокатските услуги,извън материалният интерес на делото.

Ето защо и в съответствие с фактическата и правна сложност на делото и на основание чл. 24 изр.второ от Наредбата за заплащане на правната помощ, в полза на жалбоподателя следва да се присъди сумата от 360лв. към които при отчитане материалният интерес на спора съобразно вр.чл.25 ал.2 да се прибави максимално допустимото увеличение от 180лв или общо 540лв.дължими разноски за адвокатско възнаграждение към които да се прибави и сумата от 50лв. заплатена държавна такса.“.

Изменението на съдебният акт в частта за разноските е способ приложим при погрешно изчислен размер на разноските или несъобразено обстоятелство във връзка с претенцията на страната.При непроизнасяне изобщо по такава претенция приложим е института на допълване на съдебният акт.

В настоящият казус обаче съдът е изложил ясни мотиви защо и на какво основание присъжда разноски,каква е приложимата,респ. неприложимата нормативна база и от какви ориентири се е водил при преценка основателността на искането – по основание и размер. Посоченото позволява да се приеме,че не са налице основание за ревизия на

изрично изразената и мотивирана воля по изхода на частно-правният облигационен спор, свързан с присъждане на разноси.Такива не са налице и понастоящем с депозираното искане, като съдът по никакъв начин не изразява съмнение в активността и качеството на осъществяваната защита,но поддържа становището си,че делото не представлява фактическа и правна сложност обосноваваща подобен размер на възнаграждението. Извод ясно обоснован с референция към практиката на ВАС и изрично формираните от ВАС изводи във връзка с цялостното развитие на серия от правоотношения между същите страни.

С оглед гореизложеното и на основание чл. 248, ал. 3 ГПК вр.чл. 144 от АПК,Административен съд София-град, 74 състав,

О П Р Е Д Е Л И:

ОТХВЪРЛЯ искането на Изпълнителна агенция за насърчаване на малките и средни предприятия,БУЛСТАТ131304835,адрес:гр.С., [улица] за изменение на решение № 8081 от 10.06.2024г. по адм.д. № 2615 по описа на АССГ за 2024г.,в частта за разноските.

Определението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

ПРЕПИС от определението да се изпрати на страните.

Съдия: